

Ciurba Claudia

Semnificații contrare

Reghin

2018

CIURBA CLAUDIA

Copyright © 2018

Semnificații contrare/ Ciurba Claudia

Tehnoredactare: Ciurba Claudia

ISBN 978-973-0-27767-8.

Reproducerea în orice formă, în totalitate sau a unei părți din volumul de față se va face doar cu acordul prealabil în scris al autorului. Pentru relații suplimentare privind procurarea sau distribuirea ediției prezente, puteți folosi mijloacele de contact oferite mai jos:

CIURBA CLAUDIA

Telefon: 0744380102

Legată și copertată la

Tipografia S.C. Regsan S.R.L. Str. Spitalului, Nr.6
Loc

. Reghin, Jud. Mureș, Cod 545300

Telefon: 0265 513 653

Email: office@regsan.ro

Introducere în esențial

Și nu găsesc o cale de sfârșit. Trăiesc în bucle de suferință care îmi animează o părere contrarie despre existență. Puterea logicii se zvârle în captivitatea simțirii, devine totul neclar. Mă îngrozește ceea ce mă înconjoară și totuși speranța mea răsuflă din când în când. Îmi e teamă și mă înfioară timpul, se termină, dar totuși începe. E iluzoriu curpinsul, dar totuși afectează marginita mea putere. Și parcă totul se repetă. Trăiesc într-o buclă a ficțiunii și continui în ideea de existență neclară. Și oare simțirea mea e vis și delirează? Văd totul prin ochii privitorului. Și totul pare morbid, înfiorător și tăcerea își pierde viața. Distructivul distruge tot ce nu există și a existat. Prea mult sens în cuvinte fără de înțeles.

○○○○○○

Ai privit vreodată infernul drept aliat și te-ai simțit vreodată sclav în propria arie de control?

Ai cauzat vreodată spasme și consemni existența drept ceva fără sens?

Și totuși ea există? E imaginară sau sperie?

Gândul ei înfioară o masă de principii și e lege, lege fără rațiune sau putere.

E combinată cu o alură de rutină și excese.

Și, să știi că îmi place să privesc spre curpins, să introduc un secret unei aluzii false. Îmi place cum vezi simțirea și totuși mă înfioară iubirea.

Când cuprinsul face parte din ceva se destramă și unește o parte a unei temeri fără de înțeles.

Încă privesc către clipa dată uitării, dar adevarul ei e atât de pur?

Încojurate milostive simțuri, bucurii sau vise se pierd în zborul lor către infern, pentru că infernul există și a existat, se află în mintea celui precedat de iubire.

Și dacă totul e atât de pur, de ce puritatea e atât de neînțeleasă, precum dezordinea. Sunt confuză. Sunt mult prea confuză pentru existența banală. Sunt mult prea confuză pentru o trăire superioară și tot ce e inferior e mult prea distant. Dar sunt pierdută. Pierdută în mijlocul profund al unui colț de vis, vis de viață, vis etern, vis fără speranță. Și totuși visul e creat. Lumea e imaginară și trăiesc în ea, existența e creată de către mine și nu reușesc să o depășesc, și totuși pot, e inuman să pot, dar totuși pot. Ce înseamnă să pot? Dar cum pot să o leg cu a trăi? Își pierde sensul. E cumplit. Și totuși e atât de absurd totul. M-ai pierdut, tu. Ne vom aduna și. Și apoi ce?

Apoi totul va rămâne neatins, pentru că suntem, pentru că suntem diferiți. Dar nu înțeleg. Unde e eternitatea? Unde a dispărut totul? E în pragul disperării. Sunt în pragul disperării. Se sfârșește viața și ea de fapt nu există, dar dacă ea ar exista de ce s-ar mai afla aici. E confuz, nu rezist, abisul e prea întunecat și dă răspunsuri neclare. Dar totuși supraviețuiesc și nu simt asta. Nu simt nimic. Simt totul. Și totuși un mort poate călăuzi viața? Și dacă mortul poate, există el cu adevărat? Dar cine trăiește în viață? Iubirea perpetuă viața, dar ea e iluzie. Trăim în iubire, iluzie. Iluzia conduce, o urmă. Dar nu trăim de fapt. Rațional privilegiu.

Sobre tendințe asediate, sunt atât de greu uitate și totuși ignorate. Frica își spune cuvântul și lasă neștirea să adoarmă. E firav să spui de viață când nimic nu dă să nască. Și ce se întâmplă oare? Nu se poate? Nu rezist? Se răcește atmosfera sau doar eu sunt prins, cuprins de o asediata teamă. Tremur și înec suspin, și totuși nu găsesc scăpare, e poate o abreviere de la eterna întrebare? Și ce se întâmplă dacă, dacă nimicul moare, ce se întâmplă dacă totul se întoarce la uitare. Și dacă nimic nu există și totul va exista și dacă viața își spune pătimirea sa, și dacă și ea are problema existențială și speră, să găsească superioritatea o problemă, totuși există și unde se află? Și unde e totul când nu e nimic? Și totuși ce poate să spere, încercă? Și unde sunt eu dacă nu e atinsă, atinsă chemarea și darul stelar, atinsă calea și ce e bizar, totuși îmi pare mult prea intern, o lungă chemare a insului etern. Doar știi tu umane, ce îți șoptesc, e grea nemurirea și greu interes, în a ei complexitate te pierzi în concret. Simplă chemarea ce are la bază o hartă surprinsă de interes.

∞∞∞

Și cum te poți crede pe tine cu tărie? Cum îți poți permite să îți afișezi viața atât de dezinteresat și să crezi că vei pierde totul cât timp tu câștigi?

Unde îți e norma de calitate pe care o supravegheai atent în urmă cu ceva timp? De ce lași experiențele să te mâne către un abis al pieririi?

Da, pentru că în asta te afli și acolo simți nevoia de confort.

Pentru că te simți prea confortabil în a privi către nimic în loc să închizi ochii.

Și totuși, să visezi.

Îți e prea greu să îți impui standarde, dar totuși nu te lași pățimit de suprafață, și, toate acestea până unde?

Dacă totuși e așa, de ce rămâi ameliorat cu prezentul și te regăsești în trecut.

Dacă exiști de ce te afli în postura de non-existent și de ce îți arăți chipul fără postură.

Dar tu crezi că îți pasă?

Îți pasă ție cu adevărat de ce ești, ceea ce este și ceea ce există?

Îți pasă ție cu adevărat de minunat și de profund și dacă ție îți pasă de ce nu vrei, de ce nu vrei să te ascunzi în ele și totuși să renaști.

Dacă tu exiști de ce mai mori, de ce lași viața să se sfârșească în fiecare moment, unde exiști sau unde te afli, e imposibil de descoperit. E o simbioză a sufletelor, dar totuși ea e distrusă, e o ființă renăscută, dar ea e totuși moartă, e un abis al trăirii, dar de ce ucizi?

Unde sunt restrânse toate aceste lucruri și ce crezi în legătură cu ele, de ce îți e frică să crezi când ești plecat, de ce îți e teamă de exprimare când ești singur suveran și totuși cu toții suntem asta,

specialitate fără sens în cuprins, singulari în plural, artă fără creator și imaginație fără logică, dar logica unde e? Logica e și ea în imaginație. Standardele fac parte din vis, descoperirea din trăire și regula din nimic. Din percepții amănunțite, neschimbate și ecluzate. Sunt doar fantazisme percepute prin noime istorice și sociale. Ești tu ceea ce îți dorești să fii? Ești tu ceea ce ești, dar dacă ești, unde ești?

Dacă tu simți, simți cu adevărat și nimicul te lasă să pătrunzi în fire? Îți e cu adevărat dor de cuprins sau rămâi în afinitate, cu standarde și concluzii, cu viața acaparată de moarte. Totul e curpins, născut și perceput prin non-sens.

Puterea negării afiliată cu surprize provenite din interior. Stiu că ceea ce se întâmplă nu e mereu un criteriu valabil pentru fericirea ta și mai stiu că prin tine schimbarea poate deveni forță, dar totuși ce se întâmplă cu tine cand nu poți? Când simțirea ta te scufundă în al ei abis? Imposibilul te curpinde și speranța e teamă, nu e vina ta. Ține minte și fă să fie ea. Independența ta e o salvare, tu ești cea care gasește o cale de scăpare. Încrederea mea îți aparține și vreau ca a ta să fie în tine.

Îmi e greu să adaug păreri unei situații întâmplătoare și vreau să aprob dezgustul meu către cei care iau fără să ceară. Da, îmi e scârbă și recunosc cât de milog poți fi tu dacă ai reușit să faci asta și cât de mult irosești viața.

Sunt mai directă decât aș putea fi vreodată și forma de mesaj politic e caraghioasă. Îmi iau puterea distructivității a ceea ce înseamnă eșec și vreau să știi că tu ești acela. Tu, cel care irosești o existență și care percepi lumea prin cerințe inumane.

Tu, cel care mă scârbești în fiecare clipă și care mă face să vreau să cruț.

Tu, cel care nu știe ce înseamnă fericirea și cum se obține.

Tu, cel care dezguști până și inocența.

E un mesaj transmis prin ochi amenințători, sunt șocată de ceea ce poate însemna un nou privitor. Îmi alătur lumea cu a ta și tremur când știu că aerul te suportă și în aceste vremuri.

Înecată fie suferința ta în tine și speră să nu fie atât de severă precum ai apropiat un fapt în realitate.

∞∞∞

Și nu găsesc o cale de sfârșit. Trăiesc în bucle de suferință care îmi animează o părere contrarie despre existență. Puterea logicii se zvârle în captivitatea simțirii, devine totul neclar. Mă îngrozește ceea ce mă înconjoară și totuși speranța mea răsuflă din când în când. Îmi e teamă și mă înfioară timpul, se termină, dar totuși începe. E iluzoriu curpinsul, dar totuși afectează marginita mea putere. Și parcă totul se repetă. Trăiesc într-o buclă a ficțiunii și continui în ideea de existență neclară. Și oare simțirea mea e vis și delirează? Văd totul prin ochii privitorului. Și totul pare morbid, înfiorător și tăcerea își pierde viața. Distructivul distruge tot ce nu există și a existat. Prea mult sens în cuvinte fără de înțeles.

∞∞∞

Sunt însetată de arta de "a fi", "a spune", "a face".
Simple conveții despre existență cer exasperare și
ceea ce pot face.

Îmi e prea simplă exprimarea non-verbală, dar e
greu înțeleasă, ascunsă și nevăzută, nesimțită.

Privești către infern și te aduc către mine, de ce e
atât de simplu să mă supun ție, mie...

Îmi pare groaznic cum, poate, eu mă adun în sine.

Acel sine etern, inexistent.

Ceea ce sunt eu, nu există.

Frici.

Simt.

Schema evoluează.

E de înțeles.

Imposibil.

Posibil.

Exponențiale interese sunt ceea ce "sunt".

Privesc ceea ce "privesc", mă descrie ceea ce
gândesc.

Sau poate totuși e așa?

Reușesc "să fiu", "sa simt" și să trăiesc, dar e ceea ce
sunt "eu" cu adevărat?

Sunt doar "eu". Fără o descriere ce necesită
explicație.

Arta de a viețui necesită simțuri și totuși o poți face
fără ca măcar să traiești.

Expunerea necesită oameni.

Ceea ce ești "tu" necesită totul.

-scriind fără sentiment

∞∞∞

Transcede ființă către ceea ce îți e adus de suprem și
înmagazinează-ți setea într-un altar al timpului.

Gonește alura și simte-o drept urmare către
universul în care simți că n-ai chemare.

Perfecționează starea și nevoia de "a fi" simte-ntru
totul puterea de "a gândi". Eviscerat rămâi într-o
lume în care divinul nu îl asumi.

∞∞∞

Elocvent mit presupui, îndarjită de suspiciuni, e o fabulă servită umanității sinistre separate de absolut, crezând, făcând și acționând către acel ideal păgubit de al lor har. Diferențiat în ceea ce "a fi" și "a spune" există, mă învoiesc de la mediocrul sumbru și părăsesc simplitatea cuvântului rostit. Dar, oare, are rost?

Și cât de clișeic ar fi să aibă și cât de abătută ar fi calea într-un caz contrar, dar existența nu există și antiteza trăiește în așa-zisa existență.

Privești? Privești cum ceea ce credeai tu "a fi" e de fapt opusul și "a fi" e de fapt "un propus"? Și mai presupui un ideal? Ești tu oare ceea ce crezi că ești sau exiști ca și o antiteză a firii?

∞∞∞

Sacrificiu. Gasește refugiu umil în neputința de ascultare și merită sa aprobi absurditatea drept cărare de amânare. Elocvența băntuie în neștire, dar propunerea de elibrare acordă prin suspine.

Îngăduie.

Amână pierderea în infinitul înglobat, speră restrângerea unui unitar în tot. Atroce călăuză în cuprins ți-ai ales, evapora gândirea înrădăcinată în interes. Simbolică menire, ființă, existență, te scufundă-n ceea ce nu ai înțeles, fără cunoștință sau epică variantă de a umili abisul celui fără sens. Asediat afirmi să fie în cuprins acel ins premergător în veci.

∞∞∞

Sustragi beneficii dintr-o alură superioară, atenuezi
elogii prin mulțime și subestimezi vise fără o
puternică preamărire. Nu te lași atenuat de abis și
atrage amăgirea colectivă, însemni atrocitate prin
fire, dar eșuezi într-o posibilă încercare.
Introduci incluziuni în veșnicie.
Separi eternul de neștire.
Și tu doar ești.

∞∞∞

Insinuează alternanța celor ce îngăduie și suprima
ideea de început, caută un mijloc în menire și
periclitează nesăbuița unei firi indispensabile de
momentul apus. Adună înăuntrul ființei amalgamul
și solicită o împăcare prezentă. Separă cuprinsul de
nevăzut și urmează-ți rolul simbiotic în univers.

∞∞∞

Separă-te de ceea ce numești sens extern și aliază-te cu afinitatea persecuției tale. Admiri orgolioasa întruchipare a sinelui extern și cauți răspuns în tot ceea ce înseamnă veșnicie, dar tu nu o vezi, nu o simți, nu o traiești, nu exiști. Relativitatea capturii tale suferă și nu o aliniezi către eternul circular din care tu chiar faci parte. O simți, dar totuși nu o realizezi. Doar, crede-mă, ajută-te și lasă atrocitatea simplității extreme, dar complicate să își desfășoare activitatea în ceea ce nu e cu adevărat ea. Doar fii tu, privește cu adevărat simplul.

∞∞∞

Nu știu cine sunt sau ce simt, paradoxal simt un gol în ceea ce e plin, fără interes privesc natura vie a fi moartă și totuși încerc să privesc lumea fără suspine și deloc subiectivă, dar nu pot. Prezentul e subiectiv în funcție de persoană, viața e diferită și unviersul schimbător în fiecare ecranizare. Vegetația din mine parcă a stagnat și vrea să crească, lumea pare mai mică și totul pare atât de neînsemnat, ce s-a întâmplat, Doamne, cu tot ce era minunat? Ce s-a întâmplat, Sfinte, cu tot ce era infinit? Ce s-a întâmplat cu mine, cea cu har grăit? Unde mă aflu și ce e ceea ce vreau, unde e viața și tot ce credeam despre ea, unde e totul când nu ai nimic, unde sunt eu, când mă simt împietrit?

Împietrita mea ființă suspină și vrea adevăr, vrea un răspuns și vrea întrebări. Viața e suspin când există, aleasă de tine prin ochii lor, viața e frumoasă în minciuna ta, totul e superb în alegoria mea. Dar totuși, ce se întâmplă, nu mai pot să sper, e un privilegiu sau un nor din cer, nu mai știu răspunsul și speranța-i clintită, nu mai pot avea o alta negândită. E atat hazliu, cat și migălos, al meu zambet fără de folos, cui arăt, străine, toată a mea ființă, când și regalitatea și-a plecat menirea? Și cum

se face că din perfecțiune iese la iveală o ploaie de culpe. Și cum pot eu, să nu ma inspir, din viață, din soartă, din tot ce-i suspin? Și cum se face iarăși că din durere scap un gram de putere? Și poate tu, o dată, vei trage aminte că un gram din toate nu strică nimic. Și poate vezi tu, frate, că din complexitate se naște abisul. Poate fi greu să privești în eternul unui vis greu împlinit, de imposibil năruit, iar de adevăr neîndeplinit.

Și poate e soarta sau poate ești tu, dar nimeni nu știe în veci și în pur.

Mi-e atrocitate visul și trăirea. Nu am privit existența prin numele normalului și mereu am îngăduit-o drept o metodă de tortură, o tortură cu putere de decizie și schimbare, dar care bântuie libertatea prin propria-i existență.

Aștern ceea ce înseamnă a fi viață și caut în fiecare colț al lumii o cale de scăpare, o cale de scăpare din ceva ce poate nu există, caut perfectul probabil într-un imaginar și probabil sunt nevoită să respect reguli provenite din nimic. Poate suntem doar programați să fim așa cum suntem sau poate nimic nu există și atrag suferința prin ideal. Suferință, ce termen obscen, persuasiv și folosit într-un mod atât de greu. E ceea ce se presupune a fi un sentiment, atras prin emoție, dar care de fapt e o iluzie a unei așa-zise simțiri strict personale, care nu are o simbolistică în curpîns și a cărei unicitate nu există. E doar o etichetă a unui ceva, nu știu ce, dar în iluzia în care probabil trăim semnifică un multiplu comun, dar individual.

Știi, și apun cuvinte, îmi apar și le transced fără a ține seama de nevoia falsului cititor. El doar citește în ansamblu și nu etichetează fiecare cuvânt în parte

drept un mijloc aparținător cuprinsului. Mă exprim liber, monologhez cu un sine interior sau poate semnifica un exterior macabru. Nici măcar nu știu cine sunt eu. Nu știu ce se întâmplă aici. De ce mă aflu aici. Întrebări. Întrebări fără sens, noimă și tot ce reușesc să fac e să mă privesc în acea oglindă. Nu știu dacă aceea sunt eu sau dacă sunt privită în modul acesta de către mulțime. Ea chiar exista? Nu știu de ce vezi asta sau dacă tu chiar o faci. Poate trăim în universuri distincte, poate eu nu sunt ceea ce sunt și tot ce înseamnă anxietatea mea fizică e doar reflexia creierului meu. Ce pot face. Mă simt din nou nebună. Mă simt ca întotdeauna. Vorbesc cu cineva. Aici nu e nimeni.

Mă simt nebună.

∞∞∞

Și îngădui existența drept un adevăr și încă sper spre adevăr și privind lumea din ansamblu e o tablă de joc a unor creiere fără imaginație. Atrag pionii și realizez cum ei se mișcă prin dictarea mea. Îmi sunt străini termenii vii a unei vieți reale. Ce e normalul cu adevărat și cum am reușit să îl creăm. Cuvintele noastre sunt doar sunete și nimic nu are cu adevărat sens. Noi ne înțelegem cu adevărat? La ce se rezumă totul și care e idealul vieții perfecte. Dacă nici macar nu existăm și dacă totul e parte dintr-un vis. Când mă voi trezi cu adevărat și care e sensul sinelui ideal. Există ceva cu adevărat sau adevarul e invenție? Dacă adevarul e o invenție de ce sunt supusă lui? Ce provine în gândul meu și cum ajung să îl deslușesc.

Sunt obosită, terminată, asaltată de infirmități. Dorințele mele sunt iluzii și gândurile, viața, știința și teoria -captivități ale trăirii. Filozofia atrage cu ea idei supra asaltate de un așa-zis adevăr și teorii care duc către nimic. De ce nu doar, trăiesc?

Ce există cu adevărat și de ce încerc să aflu?

Nu voi afla niciodată.

Ma simt aleasă în așa-zisul cuprins, dar sunt o bucată dintr-un întreg infirm.

Inițializăm idei și ne supunem lor.

Suntem abstracți în gândire și totuși supra-analizăm situațiile. Ne rănim, îndrăznim. Totul e atât de complex, dar nimic nu are sens.

Compunem legi și găsim un algoritm pentru orice, dar când nu mai are sens aducem în discuție excepții. Nu există reguli. Există doar "a fi".

Catalogăm totul și nimic.

Ne exprimăm și spunem că simțim.

Creăm relații și ne supunem.

Creăm idei și ne supunem.

Vrem libertate, ne supunem ei.

Căutam lideri și construim imperii.

Nimic nu are sens.

Vrem doar să irosim existența.

Nimeni nu părăsește ceea ce se întâmplă.

Suntem o fabrică a ființelor și credem că lumea
vazută într-o manieră diferită ar fi un haos.

Suntem cu toții seci.

Poate nici macar nu existăm.

Sunt înca în căutarea idealului meu, simt anxietate și
recunosc că e o prostie inertă modulul de a fi.

Idealizez societatea împreună cu tine.

Caut iubire și adâncesc în suferință. Caut și creez
lumi, sunt doar un vis spulberat într-o lume
universală.

Sunt doar eu, gândind și revăzând lucruri care nu își
au locul.

Mă înfioară.

Vreau să fiu normală.

Vreau să trăiesc la fel ca toți ceilalți.

Sunt condamnată suferinței și nimic nu mă va face
să cred contrariul.

Viața mea e corelată prin ea și tot ce înseamnă a fi eu
mă induce spre eșec.

Sunt neutră lumii și sunt neutră mie.

Normalul meu e diferit prin ceea ce crezi tu că e normal. El nu există.

Deci poate sunt normală.

Îmi doresc să simt că exist. Mă simt o parte a unui vis.

Cred că îl pot controla.

Personajele visului meu gândesc individual sau poate doar eu cred asta.

Astăzi nu cred că sunt nebună.

Dar poate sunt.

Sau poate mă evidențiez în neștire.

Totul doare.

Poate e efectul placebo.

Sau poate emoția face parte din el.

Sau poate totul răsuflă din imaginația mea.

Probabil eu trăiesc în ea.

Sunt liberă aici. Dar mă simt încolțită.

Poate chiar sunt nebună.

Dar îmi e frică să cer ajutor.

Poate ei sunt nebuni.

Trăiesc într-o antiteză a firi și tot ce fac e să
dăinuiesc cuvinte într-o simplă, goală încăpere.

Cu mine însumi.

Din nou.

Are rost să mă supun așa-zisului normal?

Trăirea mea e cu adevărat o lipsă de interes adusă
lumii actuale.

Gândurile mele forfotă și nu mă lasă să exist. Sunt
obosită. Sunt obosită să mai fiu. Ma terorizează.
Poate am nevoie de ajutor. Idei cu privire la
existență în corpul unei nebune. Nimic nu se leagă.
Vorbim împreună. Tu și eu. Eu și eu. Monologul se
transformă în dialog. Nimic nu mai are sens. Sunt
din nou singură. Sunt posedată de mine însumi. Sunt
un diagnostic. Sau sunt cu adevărat eu. Cum pot să
mai fiu eu.

Îmi vreau inocența înapoi.

Te urăsc.

O să te urăsc mereu.

M-am pierdut.

∞∞∞

Ațipesc clipe. Mă simt pierdută în ceea ce numesc scăpare și nimic nu are rost. Îmi imaginez libertatea drept o cale de acces. Dar nu o simt. Îmi provoc vise și tulburări mentale. Zilnic. Îmi îngheț simțirea și simt că trăiesc. Exist în farmec și nu pot să mă mai milogesc. De viață. Și totuși nu simt că exist. Și totul pare a fi o iluzie. Nu știu dacă sunt nebună sau am dreptate. Astăzi sunt nebună din nou. Și poate trăiesc doar în imaginația mea. Și screm. Și sunt doborâtă de infernul interiorului meu. Și screm din nou. Și totul poate fi jucat după intersul meu. Pentru că totul e imaginație. Nimic nu există. Trăiesc în vis. Societatea, regulile, principiile sunt iluzii. Nu exist. Nu există. Sunt o parte a iluziei. Pot trăi în iluzie. Și poate sunt nebună.

∞∞∞

Îmi petrec fiecare clipă cugetând la un ideal, la un ideal al vieții. Simțirile mele sunt schimbătoare și psihicul meu dărâmat. Îmi vad reflexia drept o umbră și încă nu pot fi convinsă că ea există. Încă nu pot fi convinsă că totul în jurul meu există sau că sunt privită la fel cum o fac eu. Și dacă totul prinde alt chip în ochii altora. Și dacă nimeni nu există. Cred că toți fac parte din imaginația mea. Acum sunt calmă. Aștept să treacă clipa. Să pot face ceva. Nu știu ce. Ceva. Mereu aștept ceva.

∞∞∞

Știi, și am o idee referitoare la ceea ce suntem noi. Înnăbușesc în speranța unei vieți mai bune, dar poate ea va exista doar în imaginiția mea. Și dacă cumplita realitate e doar o parte din mine, din gândirea mea și totul face parte exclusiv din creație? Cui nu i-ar fi greu să determine visul cât timp trăiești în el? Și imaginarul din care fac parte, are propriul lui imaginar? Pot oare controla și aceasta așa-zisă realitate? Îmi e teamă să aflu dacă universul din jurul meu e o invenție și dacă fiecare standard și proiecție din jurul meu nu înseamnă de fapt nimic. Deși ar putea să o facă. În cuprinsul din care fac parte semnifică ceva. Totul. Și imaginarul are realitatea lui.

Și reușesc să separ poveștile, să privesc totul dintr-un punct de vedere obiectiv și să rasflu ușurată crezând că nu sunt centrul propriei mele existențe. Și toata vina împărțită din pricina propriei mele trăiri își ia o neobservată alură învinovățind personajele imaginarului meu. Divinul e creatorul, iar eu, îmi asum rolul de privitor, lăsând la o parte fiecare principiu hidos al teoriei mele. Prefer să rămân indiferentă propriei mele opere, să las ceea ce crez să își asume rolul de creator, de creator fals, dar

totuși de creator. Puterea și controlul e deținut de mine. Sunt centrul vieții create de către mine, iar lucrurile funcționează după dictarea mea. Și totuși prefer să cred că nu realizez. Că totul există cu adevărat și viața are sensul ei. O las pe cont propriu, dresesz imaginația să-și privească propria conștiință ca apoi să se ajungă din nou la mine, într-un mod atât de inconștient. Sunt doar pionul propriei mele creații și mă simt subordonată propriei mele vieți, atacată de propriii mei pioni și asaltată de propriile mele fapte. Sunt propriul meu sclav. Un sclav al creației mele.

∞∞∞

Insinuează alternanța celor ce îngăduie și suprimă
ideea de început, caută un mijloc în menire și
periclitează nesăbuița unei firi indispensabile de
momentul apus. Adună înăuntrul ființei amalgamul
și solicită o împăcare prezentă. Separă cuprinsul de
nevăzut și urmează-ți rolul simbiotic în univers.

∞∞

Agasez conștiința prin intermediul gândurilor.

∞∞∞

Seduc aparențele și actualitatea îndrăznește să ia parte la ostilul joc.

Port pică clipei care urmează și nu sunt pe deplin mulțumită de prezent.

Caut trecutul și irolesc existența prin ironia lui.
Parvenirea acestuia ademenește supremul.

Semanticitatea emoțiilor pecetluiește și alterează momentul.

Nu știu ceea ce se întâmplă și miza dăinuie către un probabil infern.

Sunt doar un amator performând excelența,
răsuflând, încercând să echilibrez esența.

∞∞∞

Și, cred că trăiesc. Nu știu când m-am oprit prima oară să o fac și nu știu cu certitudine dacă, într-adevăr chiar fac asta. Confuzia atrage odată cu ea un sentiment profund de disperare. Încep să trăiesc în neant, în pustietate și într-o dorință asiduă de a cunoaște semnificația existenței. Fac parte din vid, nimic nu empatizează cu lumea în care trăiesc. Oare această lume e cu adevărat realitatea? E oare realitatea cu adevărat reală? Ce semnificație are conceptul de "real" și oare nu e doar un imaginar complex, un vis? Chiar pot ști eu, cu siguranță, că nimic nu e doar o creație? Dacă nu cunosc adevărul are vreun rost să respect restricțiile impuse de acest așa-zis imaginar?

∞∞∞

Iar la un moment dat, totul pare a fi absurd. Nu găsesc esențialul și nu sunt sigură dacă e existent. Pot privi cu siguranță realitatea? E adevărat tot ceea ce văd? Există limite?

Și dacă aș trăi în imaginar, care ar fi diferența?

Nimic nu ar mai avea sens, dar nimic nu are.

Irealizabilul ar fi coordonat în funcție de limite, și e.

Universul meu, ar fi centrat pe existența mea, și e.

Și pot individualiza creația? Pot înlocui așa-zisul adevăr, cu ea?

Dacă se intersectează. Dar se suprapun. Existența lor e atât de distinctă?

Oare tu chiar ești?

Dar, poate totul se desfășoară pentru mine, în absurditatea credințelor mele. Deci totul e real. E real doar pentru mine.

∞∞∞

Și ești constrâns. Ești constrâns în a duce o viață unde îți simți existența neînsemnată. Ești ceea ce cred alții că ești și niciodată tu. Ești victima societății în care trăiești. Ești victima celor ca și tine. Ne atacăm reciproc, conștienți de răul acaparat. Trăiești în durere și suferință, dar îți e prea frică să o recunoști. Conștientizezi viața prin povești, dar îți e teamă să o simți.

Exiști, dar totuși nimic nu pare să îți spună asta. Nimic nu te face să simți asta. Dar, tu o crezi. Pentru ca așa ți se spune. Ești doar o victimă. Cu toții suntem. Ne atacăm singuri. Ne limităm. Devenim propriile noastre victime. O infinitate de idei fără sens.

Dar totuși te atrag. Te atrage viața. Dar, știi că nu înțelegi ce e ea. Ai libertatea de a o face, însă alegi calea tuturor. Devii o unitate a unei societăți toxice, construită de către tine. Te convingi că acesta e sensul vieții, sensul tău. Totul. Pentru tine munca e totul. Muncești pentru imaginație. Muncești pentru a menține ritmul tuturor. Muncești fără un sens anume. Muncești ca să exiști. Dar tu exiști oricum, însă nu o realizezi.

∞∞∞

Încercăm să găsim motive și suntem înfricoșați de răspunsuri. Aprobăm păreri în opoziție cu gândirea noastră, pentru că superiorizăm anumite principii. Stăm ascunși în toată această evidențiere și ne e teamă să ieșim din tipar. Concepetele negative și pozitive sunt temei vitali și omitem să le vedem relativitatea. Facem ceea ce toți fac, spunem ceea ce toți spun, suntem ceea ce ne e impus, pentru că așa sunt și ei. Ne limităm intenționat și apoi căutăm o cale de scăpare, pastrând intacte cele doua paralele. Suntem în căutarea idealului ascuns de către noi și ne orbim prin alternanța zilnică. Trăim pentru ceea ce ne e impus să trăim și nu realizăm libertatea la care suntem supuși. Alegem să credem în reguli. Alegem să credem în ei. Alegem să ne uitam pe noi. Alegem doar să credem, uitând să fim.

∞∞∞

Obolesc. Obolesc să trăiesc într-o realitate care îşi reia sensul monoton zilnic.

Obolesc. Obolesc să fiu încojurnată de acelaşi scenariu.

Obolesc. Obolesc să fiu hăituită de amiriri.

Obolesc să trăiesc într-o lume idealizată, cu idei precise şi un plan bine structurat.

Zbat după libertate şi nimic nu se aseamănă cu ceea ce îmi doresc. Pentru că, poate, nu sunt conştientă de ceea ce îmi doresc.

∞∞∞

Ce vrem de fapt? Suntem atât de concentrați și pierduți încât nu știm unde vrem să ajungem. Ignorăm realitatea pentru satisfacerea "motivului" necunoscut. Reluăm zilele ca apoi să le realizăm pierdute. Construim o societate perfectă în care nimeni nu e mulțumit. Perfectul se află în reluare, dar ajungem să nu îl găsim. Muncim pentru ceva și niciodată nu ajungem să îl obținem. Pierdem zile, nopți care se încarcă cu frustrare. Doar pentru că ni s-a spus că acesta e sensul trăirii, dar totuși stagănăm și nu îl găsim.

∞∞∞

Consideri că îmi pot schimba destinul?

Totul se simte, se sprijină de mine, de conștiința și de ființa mea.

Nimic nu îmi mai are locul aici și acum. Nu înțeleg unde mă aflu și nu înțeleg de ce sunt aici, nu pot realiza ce se petrece și probabil doar m-am pierdut.

Nu găsesc o relevanță în tot ceea ce se petrece și nu pot aprecia clipa și momentul prezent. E nevoie de ceva. E nevoie de o schimbare.

Dar, e posibilă? Nimic nu are sens. Absolutul nu există și mă simt pierdută. Pe veci.

∞∞∞

Înfrunt existența și îmi suprim libertatea, zilnic.
Încerc să supraviețuiesc într-o lume diferită de a
mea și nu știu dacă e cu adevărat contopită cu
imaginația. Simt că trăiesc în vid, dar tot acest non-
sens e intersectat cu ceea ce înseamnă vis. E o
contopire care îmi creează probleme și nu pot spune
cu putință unde mă aflu. Am nevoie de răspunsuri și
am nevoie să exist.

∞∞∞

Îmi doresc să exist. Nimic nu face parte din mine și nu fac parte din nimic. Nu găsesc răspunsuri și ceva s-a schimbat. Ceva a fost mereu schimbat. Nimic nu are un loc anume. Nu se întâmplă nimic. Îmi doresc doar ca totul să aibă un sfârșit. Obosesc.

∞∞

Caut schimbare. Doar caut schimbare în sfârșit. Caut schimbare.

∞∞∞

Și simt că am rămas fără cuvinte. Am spus tot ce
aveam de spus.

∞∞

E doar sfârșitul a ceea ce o dată însemna totul.